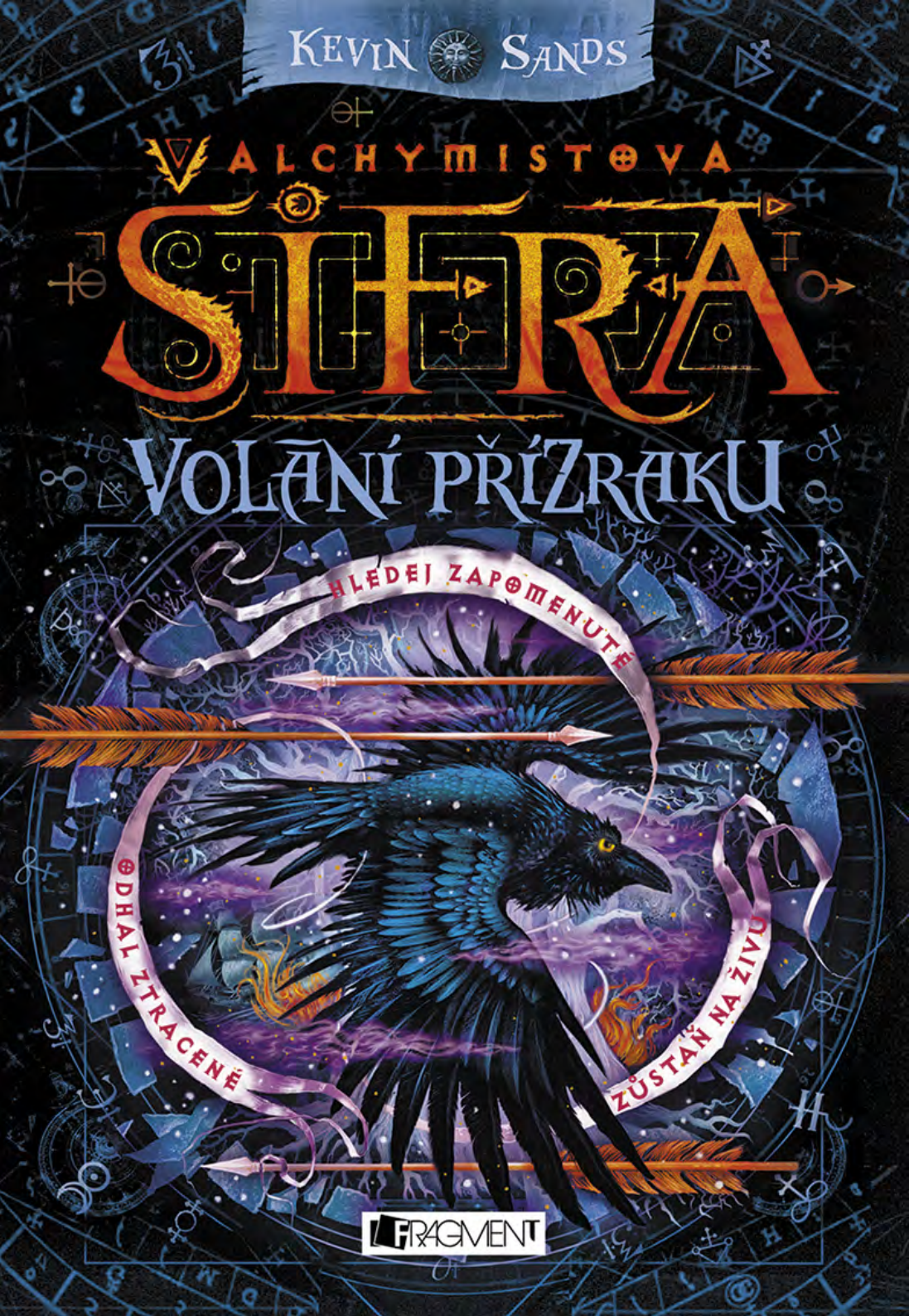
KEVIN SANDS

VALCHYMISTOVA SÍŤ RA

VOLÁNÍ PŘÍZRAKU

FRAGMENT

Alchymistova šifra – Volání přízraku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kevin Sands
Alchymistova šifra – Volání přízraku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HLEDEJ ZAPOMENUTÉ
ODHAL ZTRACENÉ
ZŮSTAŇ NA ŽIVU

KEVIN SANDS

VALCHYMISTOVA

SFÉRA

VOLÁNÍ PŘÍZRAKU

FRAGMENT

Text copyright © 2018 by Kevin Sands
Translation © Zdík Dušek, 2019
Cover and interior art © Olga Zakis, 2019
Interior illustrations copyright © 2019 by Jim Madsen

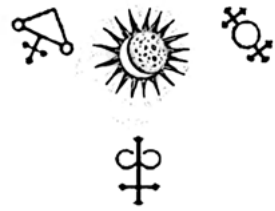
ISBN tištěné verze 978-80-253-4139-1
ISBN e-knihy 978-80-253-4579-5 (1. zveřejnění, 2019)

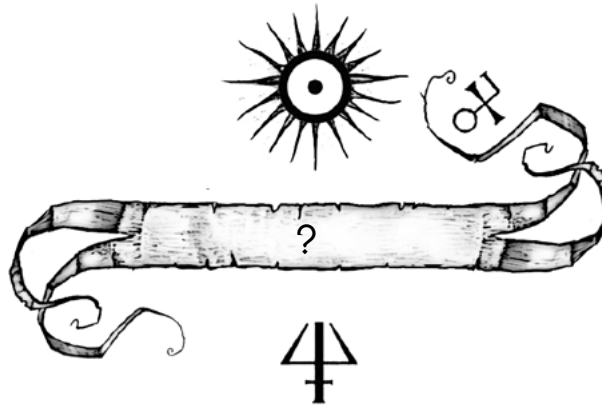

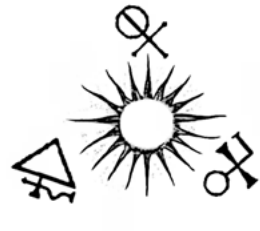

Od té doby, co opustil univerzitu s dvěma tituly z teoretické fyziky, působil jako vědecký pracovník, obchodní poradce, učitel a profesionální hráč pokeru. Jeho bestselerová série *Alchymistova šifra* získala 28 různých ocenění. Kevin Sands žije v kanadském Ontariu.

Olga Zakis úspěšně ilustrovala desítky knih pro děti a mládež a podílela se na jejich grafické úpravě. Její osobitý, nezaměnitelný styl, který je u ruských čtenářů velmi oblíbený, vyniká zejména v žánru fantasy. Čeští čtenáři její ilustrace znají z úspěšné fantasy série *Časodějové*. Série *Alchymistova šifra* představuje její první spolupráci s českým nakladatelstvím.

JE MI HROZNÁ ZIMA.

Chvěju se, ale chlad to nijak nezahání. Mráz mě svírá jako kleště a zalézá mi pod kůži. Moje svaly, kosti i cévy se proměňují v led. Ani moje myšlenky nemohou uniknout. Chomáčky páry, které mi stoupají z hlavy, mrznou, padají a tříští se o zem.

Zima mě obkličuje, objímá, pohlcuje. Chci se pohnout, ale nejde to. Klopím oči od břidlicově šedého nebe a vidím, že jsem po pás pohřbený. Moje ruce i nohy uvízly v ledu, nekonečném, hlubokém a věčně bílém.

Křičím: „Pomoc!“

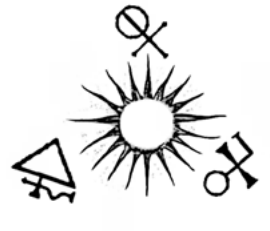
Volání se mi vrací ozvěnou, pokroucené, jako kdyby se mi vysmívalo. „Pomoc,“ odpovídá ozvěna a směje se.

Jinak tu panuje naprosté ticho. Obr je pryč, jeho tělo leží v údolí a krvácí, probodeno tisícem šípů. Princezna je pryč, zamčená ve věži, kde nikdo neslyší její volání. A teplo je taky pryč – ruce, jež mě kdysi držely, mi od srdce odtrhl mráz. Nezbývá nic.

Jenom ten pták.

Z ledu trčí větev, pokroucená a křivá. Na konci sedí pták a pozoruje mě. Jeho pírka jsou… nejsou černá, protože to by znamenalo, že z něčeho jsou. Ale tenhle pták je jako díra ve vesmíru. A za ní není vůbec nic.

Dívá se na mě. Jeho oči, stejně jako pera, se černají, ale nejde o hlubokou, prázdnou čerň nicoty. Jsou jako lesklé onyxy. Svítí z nich inteligence a vidí mou bolest.

„Pusť mě,“ prosím.

Pták odpovídá. TOHLE JE TVOJE MÍSTO. TOHLE MÍSTO JE VĚČNÉ. NIKDO ODTUD NEODEJDE. NIKDY.

Je mi hrozná zima. Chvěju se, ale tentokrát ne chladem. „Já sem nepatřím!“

ALE ANO.

„Nikoho jsem nezradil!“

ALE ANO.

„Prosím,“ škemrám. „Tohle si nezasloužím.“

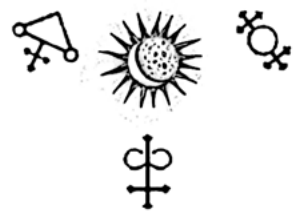
ZASLOUŽÍŠ, *odpovídá pták, ale teď se pod jeho hlasem ozývá ještě další. Je jako ten nejtišší šepot, tak tichý, že nejde ani o zvuk, jen o vzpomínku na něj. Zní ve mně ozvěnou a jeho slova bojují proti chladu.*

Vydrž, *říká.*

Jak můžu vydržet? ptám se. Jsem ztracený. Jsem sám.

Ne, *říká hlas.* Já jsem s tebou. Napořád.

A v tu chvíli začínám padat.

Hlavou jsem narazil do země.

Omámeně jsem ležel, nohy svázané nad sebou. Nemohl jsem se pohnout. Nedokázal jsem přemýšlet.

Moje hlava.

Bolela jako střep, hluboké, tepavé vlny bolesti, každá jako kdyby mi měla rozpoltit lebku. Zvedal se mi žaludek, bouřil se, a když už jsem to nemohl vydržet, otočil jsem se na stranu a začal křečovitě dávit.

Nic ze mě nevyšlo. Napínaly se mi svaly, ale neměl jsem v sobě nic, co bych vyzvrátil. Když křeče konečně odezněly, položil jsem si hlavu na zem, tváří k udusané chladné hlíně.

Zakašlal jsem a pak jsem polkl. Hrdlo, vyschlé na troud, mě pálilo a škrábalo. Zasténal jsem a otevřel jsem oči.

Nad sebou jsem uviděl dřevěné trámy pomazané asfaltem. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že se dívám na strop. Spadl jsem z postele. Ležel jsem hlavou dolů, zpola na podlaze, zpola

ještě na matraci. Pouta, která mi svazovala nohy, bylo povlečení: chladné bílé plátno s těžkou jelenicovou přikrývkou nahoře.

Vysoukal jsem se zpod ní. Moje tělo sklouzlo z postele a s žuchnutím dopadlo na zem. Ležel jsem a čekal, až se svět přestane otáčet.

Světlo, byť slabé, mě přesto nutilo mhouřit oči. Linulo se z ohně v krbu proti posteli – hořelo v něm dřevo a rašelina, které plnily vzduch pachem uzené hlíny. Neznámá místnost byla skoro prázdná, až na postel, ze které jsem spadl, vratký dřevěný stůl se židlí a slamník v rohu blízko ohně. Vedle slamníku ležela pomačkaná jelenicová přikrývka. Římsa nad krbem, kterou tvořilo prohnuté cedrové prkno, byla také prázdná. Stěny byly z upěchované hlíny se slámou a vápencem. Vedly odtud jediné dveře, o schod výš než podlaha. Klíčovou dírku pod klikou zakrývala zrezivělá železná destička.

Kde to jsem?

Vzpomínal jsem, jak jsem se sem dostal, ale z duševní námahy mě jen znovu rozbolela hlava. Vylezl jsem si zpátky na postel, ležel jsem, dýchal a čekal, až závrať pomine.

Aspoň tu bylo teplo. Vybavil jsem si sen s ledovou plání a zachvěl jsem se. Přetáhl jsem přes sebe jelenicovou přikrývku a přitom jsem si všiml, co mám na sobě: obyčejnou šedivou košili, krátké kalhoty a punčochy. Všechno z prosté, nebarvené vlny a bylo mi to velké.

To nebyly moje šaty. Kde jsem je vzal?

A kde vůbec jsem?

Znovu jsem se pokusil vzpomenout si a znovu se se mnou zatočil svět. Zasténal jsem a zakryl si oči, dokud nevolnost nepominula.

Chvíli jsem tak zůstal a odpočíval jsem. Matrace byla měkká – z husího peří. To pohodlí mi vzhledem k prostému okolí připadalo zvláštní. Ovšem ne že bych si stěžoval.

Stěžoval komu?

Polekaně jsem se posadil. Z náhlého pohybu mě rozbolela hlava.

Otázka, kterou jsem uslyšel, nebyla myšlenka. Pronesl ji hlas, mužský hlas. Hluboký hlas, na kterém začínaly být patrné známky stáří.

„Haló?“

Můj vlastní hlas zněl chraptivě. Měl jsem hroznou žízeň. Rozhlédl jsem se a všiml si keramické nádoby v nohách postele. Nedbal jsem na bolest v prstech a zvedl jsem ji. Potěšeně jsem zaslechl šplíchání. Vytáhl jsem z hrdla korek a přiložil jsem si nádobu k ústům, než jsem ucítil ten puch.

Ucukl jsem těsně předtím, než se odporná tekutina dotkla mých rtů. Nádoba mi vyklouzla z prstů, odrazila se od matrace a pukla na hliněné podlaze. Z rozbitého dna vyšplíchla tmavá voda a místnost vyplnil ostrý pach moči.

Rozechvěle jsem zíral na zem. Pod střepy jsem viděl několik mokrých kamenů, půl tuctu hřebíků a krátké prameny vlasů nebo chlupů stažené do uzlu.

Zase se mi zvedl žaludek. Pach mě štípal v hrdle. Proč by mi to tu někdo nechával k pití?

To není k pití.

Znovu ten hlas. „Kdo jste?“ zeptal jsem se.

Neozvala se žádná odpověď. Už jsem se nadechoval, že zavolám podruhé, ale vtom mi došlo, že hlas má pravdu.

Nádoba. Keramická, plná moči, kamenů, hřebíků a vlasů. To se nemělo pít. Byl to…

Místnost se zhoupla a tentokrát jsem svou nevolnost neovládl. Vyklonil jsem se z postele a začal dávit. Při každé křeči mou lebkou projížděla nesnesitelná bolest.

Konečně křeče ustoupily. Překulil jsem se na záda a zalapal jsem po dechu.

Musíš vstát, řekl ten hlas.

Jasně jsem ho slyšel. Ten hlas… nepocházel odnikud z téhle místnosti. Ozýval se mi v hlavě.

Zůstal jsem ležet, zatajil jsem dech a odpověděl jsem podobně. *Kdo jste?*

Vstaň, zopakoval hlas.

Myslí mi vířily otázky, ale hlas na ně neodpovídal. Dolezl jsem na kraj postele a postavil se. Podlamovaly se mi nohy, přemáhala mě závrať.

Chvíli počkej.

Opřel jsem se o zeď. Z hrubého povrchu mě pálily prsty. Podíval jsem se na ně: měl jsem je zarudlé a bolavé. Ze špiček prstů se mi odlupovala zčernalá kůže.

„Co se mi stalo?“ zašeptal jsem.

Hlas v mé hlavě konejšivě řekl: *Klid, dítě.*

Ale nedokázal jsem být klidný. Snažil jsem se rozpomenout, jak jsem se sem dostal, a místnost se roztočila rychleji než kdy předtím.

Bojoval jsem se závratí a dál jsem pátral v paměti. Vzpomínal jsem.

Stěny se zhouply. A rozplynuly se.

Vzpomínal…

Otevřel jsem oči.

Trámy. Viděl jsem trámy a došky.

Strop. Znovu jsem se díval na strop.

Omdlel jsi, řekl ten hlas.

Vyhrabal jsem se na nohy. Tentokrát jsem se nepokoušel na něco si vzpomenout. Zůstal jsem v předklonu, s hlavou mezi kolenty, dokud se mi nepřestala točit.

To je ono, řekl hlas. *Dobře.*

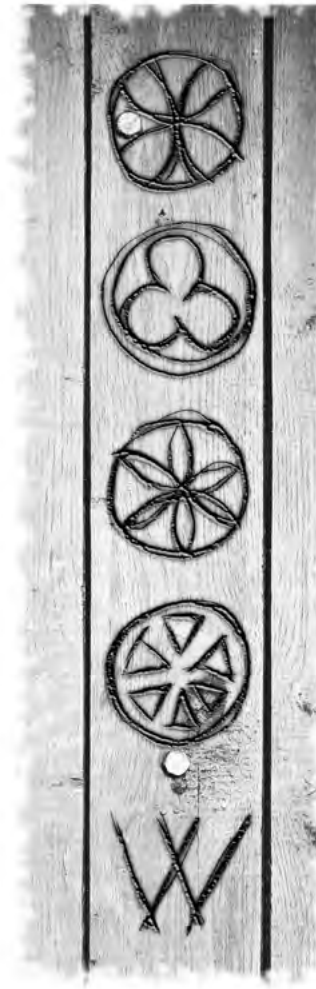
Co mám dělat? zeptal jsem se.

Jdi ke dveřím.

Pomalu jsem se narovnal a klopýtavě vyrazil. Když jsem se zčernalými prsty dotkl kliky, zase jsem ucukl.

Klika byla ledově studená. Za dveřmi jsem cítil chlad, který pronikal přes dřevo. Vrátila se mi mrazivá noční můra a chtěl jsem utéct, ale nebylo kam.

Zhluboka jsem se nadechl a snažil jsem se uklidnit. Pak jsem si klekl a odsunul jsem železnou destičku zakrývající klíčovou dírku. Se zaskřípěním rezavého kovu se odklopila nahoru.

Klíčovou dírkou na mě zamrkalo světlo. Přivřel jsem oči a podíval se do něj.

Sníh.

Dveře vedly ven, do zasněženého světa. Zhruba deset metrů ode mě rostly stromy. Větve se houpaly ve větru, obtěžkané hromadami sněhu. Nebe připomínalo matně šedý strop z mraků.

Přitiskl jsem se ke dveřím, abych toho viděl co nejvíc. Vlevo jsem rozeznal roh jiného hliněného domu. Něco jsem taky cítil: zuhelnatělé dřevo.

Klíčovou dírkou jsem neviděl žádný oheň. Pach nepřicházel zvenčí, ale odněkud blíž. Odtáhl jsem se ode dveří a zamrkal jsem, abych se zbavil jasných mžitek. Pak jsem to spatřil: do dveřního sloupku byly vypálené symboly.

Celkem pět. Čtyři kulaté, s tajemnými znaky uvnitř. Pátý tvořilo písmeno W.

Ne, počkat. Nebylo to W, ale… dvě spojená V?

Ano, řekl hlas v mé hlavě.

Ty znaky jsem znal. Ohlédl jsem se na rozbitou nádobu a znovu se mi zvedl žaludek.

Ano, řekl hlas. *Ty dvě věci spolu souvisí. Mysli.*

Jenže z přemýšlení se mi točila hlava. Jediné, na co jsem si vzpomínal…

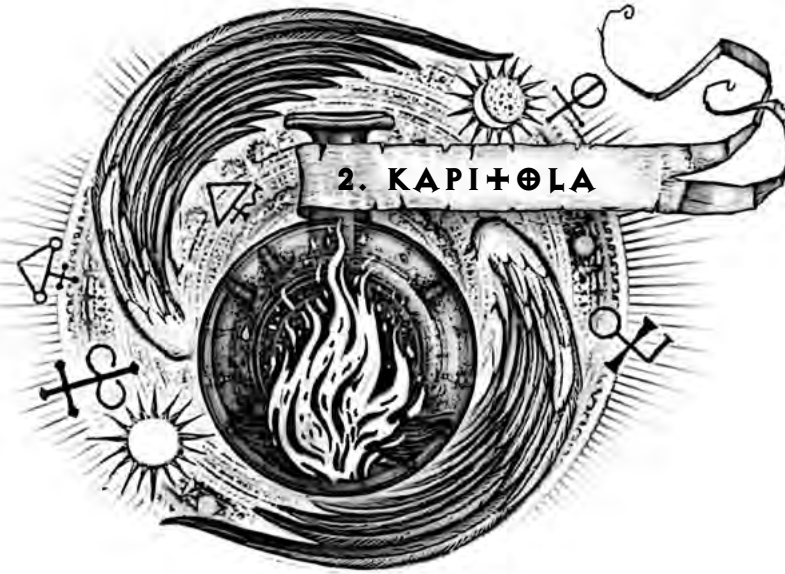
ne, nevzpomínal – cítil jsem

bylo to, že ty symboly neznamenaly nic dobrého. Náhle se mě zmocnilo zoufalé přání být kdekoliv jinde, jen ne tady.

Nevšímal jsem si bolesti v prstech, znovu jsem vzal za kliku a stiskl ji. Ale dveře jenom zadrnčely. Byl jsem zamčený.

Byl jsem vězeň.

Už jsem nedokázal odolávat panice. Zalomcoval jsem klikou a vykřikl jsem.

„Hej! Pusťte mě! Pusťte mě ven!“

Dveře nepovolily. Křikem jsem dosáhl jen toho, že se mi zase roztočila hlava, a tak jsem rychle přestal. Klečel jsem, odpočíval a čekal, až se vzpamatuju.

Klid, dítě.

To bylo podruhé, co ten hlas – začal jsem o něm uvažovat jako o Hlasu s velkým H – pronesl tato slova. Byla mi povědomá, ale nedokázal jsem si vzpomenout proč. Někdo mi je kdysi dávno říkal a já jsem se pak cítil v bezpečí.

Poslouchal jsem Hlas a jeho slova mě zklidnila. Panika ustoupila. Vzápětí se ale vrátila, protože jsem zvenku uslyšel zvuk. Křupání bot ve sněhu.

Někdo přicházel.

Odlezl jsem ode dveří, ale neměl jsem se kam schovat. Rozhlédl

jsem se po místnosti, jestli neuvidím nějakou zbraň, jakoukoliv. Viděl jsem ale jenom keramické střepy – a židli.

Vstal jsem a zvedl jsem ji. Byla vratká a vrzala pod vlastní vahou. Jediná rána z ní patrně udělá třísky.

Jedna rána ale naštěstí mohla stačit. Dveře nebyly vysoké, takže se příchozí bude muset sehnout. Jestli ho překvapím a zasáhnu do zátylku, i takhle vachrlatý kus nábytku ho může omráčit.

Křupající kroky dospěly ke dveřím. V zámku zarachotil klíč. Přitiskl jsem se zády ke stěně, židli nad hlavou.

Dveře se pootevřely a škvírou sem proniklo denní světlo. Postava vešla dovnitř. Otočil jsem se a rozmáchl se. Zarazil jsem se právě včas.

Byla to malá dívka. Vypadala zhruba na deset let, měla na sobě dlouhý skopovicový kabát a těžké boty. V rukách nesla dvě misky. Když jsem na ni skočil, zaječela, zakopla o schůdek a padla na záda do sněhu. Misky vyletěly do vzduchu a odrazily se od dveřního rámu. Uhnul jsem před letícími kousky mrkve, pórku a masa, které potřísnily všechno kolem.

Dívka se vyhrabala na nohy a utekla s křikem „Tati! Tati!“. Zbytek vývaru se z misek vylil do sněhu. Z té vůně mi zakručelo v žaludku. Mrzelo mě, že se vyplýtvalo dobré jídlo. Najednou jsem si uvědomil, jak zoufale jsem hladový.

Pořád jsem slyšel, jak dívka utíká a volá otce. Nechala dveře otevřené. Dovnitř proudil studený vzduch a denní světlo s příslibem svobody. Vyběhl jsem k němu.

Vtom se ve dveřích objevil muž a zastoupil mi cestu. Byl vysoký a vychrtlý, a ačkoliv měl na sobě podobný skopovicový kabát jako ta dívka, nemohl být její otec. Na to byl příliš starý, s vráskami mnoha dekád vrytými do tváře.

Ztuhl, když mě uviděl. Na rozdíl od té dívky nenesl misky, ale luk.

Couvl jsem a zvedl židli nad hlavu. „Jděte ode mě!“ řekl jsem.

Natáhl ke mně ruku. Opatrně opřel dlouhý luk o stěnu a ustoupil. Dlaně držel otevřené, abych na ně viděl. Kolem krku měl pověšený toulec se šípy.

Prohlížel jsem si jeho obličej a snažil se ho někam zařadit. Kromě vrásek od stáří měl na líci ošklivý rudý šrám a rozseklý koutek úst. To zranění musel utrpět někdy nedávno.

„Kde jsem?“ zeptal jsem se. „Co ode mě chcete?“

Neodpověděl. Jenom ke mně dál natahoval ruce, jako kdyby se mě snažil uklidnit.

Zkusil jsem to znovu. „Kdo jste? Proč mě vězníte?“

Stařec se zatvářil zmateně. Zavrtěl hlavou a udělal nějaký posunek. Nechápal jsem, co se mi snaží říct.

„Proč nemluvíte?“ řekl jsem – strach mi zvyšoval hlas téměř do křiku.

Zaváhal. Pak otevřel ústa a já jsem pochopil.

Někdo mu vyřízl jazyk.

S hrůzou jsem se na něj díval a spustil jsem ruce se židlí. „Kdo vám to udělal?“

Jenom zavrtěl hlavou. Chtěl jsem se ho vyptávat dál, ale uslyšel jsem, jak sněhem někdo přibíhá.

Objevil se druhý muž a já jsem židli zase zvedl. Byl statný a urostlý, a na rozdíl od ostatních na sobě neměl kabát. Měl vyhrnuté rukávy, na manžetách špinavé od něčeho, co vypadalo jako krev. Byl celý zarostlý – měl chundelaté vlasy, plnovous, chlupatá předloktí – a ze všeho nejvíc mi připomínal medvěda.

Když mě spatřil, prudce se zastavil. Natáhl ke mně ruce jako ten stařec a tiše, konejšivě mě oslovil bručivým hlasem. „Prosím, můj pane. Ublížíte si.“

Nechával jsem židli nad hlavou. „Kde to jsem?“

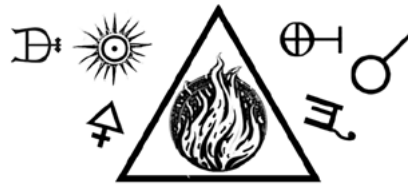
„Na mé farmě, můj pane.“ Mluvil s výrazným západním přízvukem. „Jsem Robert. Robert Dryden.“ Ukázal na starce vedle sebe. „Tohle je Wise. Staráme se o vás. Nikdo vám nechce ublížit, přísahám.“

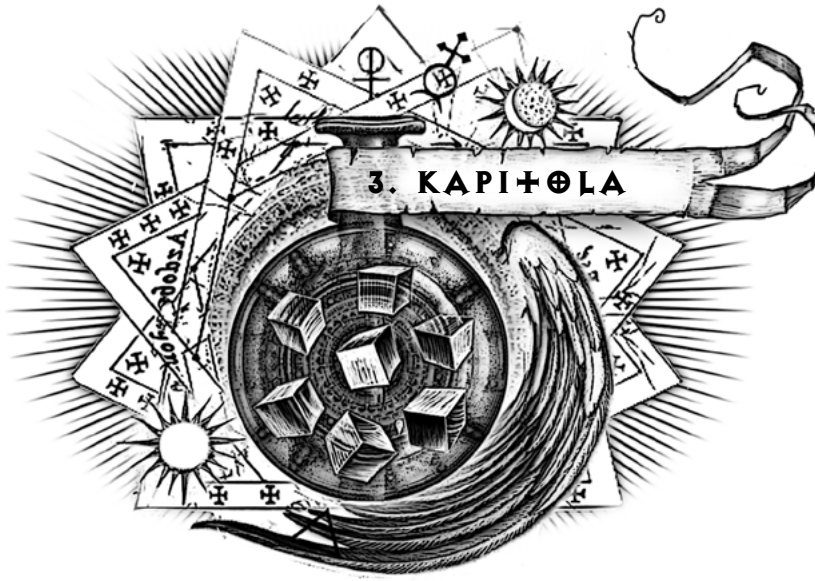
Fyzická námaha na mě byla moc. Podlamovala se mi kolena. „Proč mě vězníte?“

„Vězníte?“ Farmář vypadal zmateně. „My vás nevězníme.“

„Tak proč tu jsem zamčený?“

„Ach,“ vydechl překvapeně. „Ale ne, můj pane. Ten zámek vás neměl věznit, ale chránit před zlými věcmi venku.“

3. KAPITOLA

Zíral jsem na něj. „Před jakými zlými věcmi?“

Zaváhal. „Necháte mě to vysvětlit? Položíte tu židli? Prosím?“

Nebyl jsem si jistý, co mám dělat. Navzdory mužově divokému zevnějšku mě jeho klidné chování přesvědčovalo, že nepředstavuje hrozbu. „Já…“

Moje tělo mu dalo odpověď. Zhroutil jsem se.

Wise skočil kupředu a chytil mě, než moje lebka udeřila o zem. Jemně mi vzal židli z prstů a odzbrojil mě. Pak mě lehce zvedl – byl mnohem silnější, než bych odhadoval.

Nesnažil jsem se bránit. Stejně jsem nemohl. Wise mě odnesl k posteli a posadil mě na ni. Pak i s Robertem nechali ruce na mých ramenou, dokud se svět nepřestal točit.

„Co se mi stalo?“ zeptal jsem se, jakmile jsem dokázal promluvit.

„Byl jste velice nemocný, můj pane,“ odpověděl Robert. „Měli

jsme o vás velké obavy. Nechali jsme vás v tomhle domku, abyste byl v bezpečí. Vás i tu dívku."

V bezpečí? pomyslel jsem si. *Jakou dívku?* „Tu, která mi přinesla ten vývar?"

„Ne, to je moje dcera Margery. Mluvil jsem o té maličké."

Kývl k rohu, kde ležel prázdný slamník. Tázavě jsem se na něj podíval.

„Schovává se pod přikrývkou," dodal farmář. „Je stydlivá."

Když jsem se postavil, podpírali mě, dokud se neujistili, že zase neupadnu. Vykročil jsem ke slamníku. Přikrývka na něm se pohnula. Překvapeně jsem ji vzal za cíp a zvedl ji.

Pod jelenicí ležela čtyřletá, nanejvýš pětiletá dívka. Vlasy – vypadaly, že jsou plavé, ale dalo se to těžko poznat, protože byly slepené špínou a prachem – jí mastně lnuly k lícím. Měla na sobě zvláštní směsici oblečení: potrhané a špinavé citronově žluté šaty, zbrusu nové skopovicové boty a kabát, který jí byl příliš velký, přehozený přes ramena.

Odsunula se ode mě, velké modré oči vykulené strachem. Schoulila se v koutě jako lapené zvíře a pozorovala mě přes prameny zcuchaných vlasů.

„Znáte ji, můj pane?" zeptal se Robert.

Zavrtěl jsem hlavou. Při mém pohybu sebou děvče cuklo. Napadlo mě, že pro ni vypadám stejně nestvůrně jako pro mě Wise.

„To je dobré," řekl jsem jí. „Neboj se. Neublížím ti."

Vyskočila. Vytrhla mi přikrývku z rukou a bleskurychle přelezla přes slamník. Kabát jí sklouzl z ramen. Zacouvala do protějšího kouta a roztřeseně se skrčila pod jelenicovou přikrývkou.

„Nenaléhejte na ni, můj pane," řekl Robert. „Nedovolí nikomu, aby se jí dotkl, dokonce ani mým dcerám."

Začínal jsem chápat proč. Když jí spadl kabát, uviděl jsem na

jejích pažích stopy násilí: červené, strupovité škrábance a obrovské fialové modřiny, které už získávaly ošklivě žlutý odstín. „Co se jí stalo?“

Robert zaváhal. „Nevíme jistě, můj pane. Wise ji před třemi dny našel u řeky. Mrzla ve sněhu, chudinka. Přesto se pokusila utéct, když ji zvedl. Vřeštěla celou cestu až sem, dokud ji nevzal dovnitř a nepustil ji. Od té doby se schovává pod dekou, kterou jsme jí dali. Neřekla jediné slovo.“

Zněl ustaraně. *Něco si nechává pro sebe*, pomyslel jsem si a kvůli tomu jsem málem přeslechl, co řekl.

Našel ji před třemi dny. Ale v tom případě… „Jak dlouho tu jsem já?“

„Třináct dní.“

Otevřel jsem pusu. Třináct *dní*?!

Jak… jak jsem se sem dostal?

Klid, dítě, řekl Hlas.

Ale nedokázal jsem zachovat klid. Nebyl jsem nikde. Nic jsem si nepamatoval.

A čím víc jsem se snažil rozpomenout, tím rychleji se mi točila hlava. Robert a Wise mě najednou znovu podpírali a pokládali mě na postel.

„Co tady dělám?“ zachraptěl jsem.

„Myslíme si, že jste ztroskotal na moři,“ odpověděl Robert.

Ztroskotal?

„Před čtrnácti dny přišel sníh,“ vysvětlil Robert. „Hrozná bouře – zuřivější jsem ještě neviděl. Wise vás našel následující den dole na pláži. Byl jste skoro pohřbený v ledu.“

Roztřásl jsem se. Můj sen

moje ruce i nohy jsou uvízlé v ledu, nekonečném, hlubokém a věčně bílém

se vrátil. Zaplašil jsem tu vzpomínku a sevřel jsem prsty rukou, jen abych si dokázal, že se můžu hýbat.

Farmář si toho všiml. „Na rukách jste měl ošklivé omrzliny. Báli jsme se, že o ně přijdete. Naštěstí jsme vás zahřáli včas."

Ale nevyvázl jsem úplně. Prsty mě pálily a jejich zčernalé špičky bolely. Bolest nicméně byla lepší než ten sen. „Děkuju."

Robert ustaraně pokračoval. „Probíral jste se z temného spánku a zase jste do něj upadal. Sálal jste tolik, až jsem si myslel, že vám horečka uvaří vnitřnosti. Pak jste měl… záchvaty. Mluvil jste z cesty – a v divných jazycích, můj pane. A byl jste agresivní. Musel jsem vás svázat, abyste si neublížil."

Podíval jsem se na Wise. Na jeho modřiny a roztržený ret. „To jsem mu udělal já?"

Wise přikývl.

Svěsil jsem ramena. „Omlouvám se."

„Nikdo vás neviní, můj pane," řekl Robert. „Nebyla to vaše chyba. To ten démon."

„Jaký démon?"

„Ten, který vás držel ve své moci." Vážně se na mě zahleděl. „Byl jste posedlý."

Pohnul jsem rty, ale skoro jsem nedokázal promluvit. „*Posedlý?*“

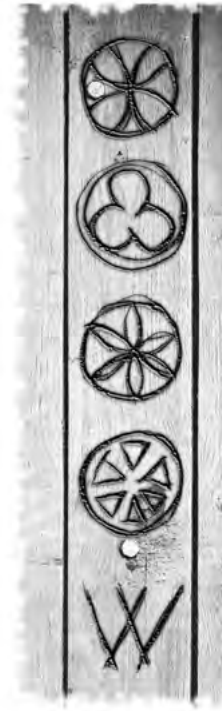
Moje myšlenky přerušil Hlas. *Vidíš ty symboly?*

Viděl jsem je.

Ty znaky na dveřích. Už jsem je poznal. Byly to symboly, jaké vypalovaly čarodějnice, aby zahnaly zlé duchy. Kruhy střežily vchod a spojená V byla prosbou k *Virgo Virginum*, Panně Marii.

A ta nádoba. Ta u nohou postele, teď rozbitá, byla další kouzlo proti zlu. Bezděčně se mi vybavil recept. *Vezmi moč a vlasy postiženého. Namoč do toho ochranné kameny a železné hřebíky, abys ukotvil duši k tělu. Pak to zapečeť kouzlem.*

Říkali, že jsem měl záchvaty a mluvil jsem divnými jazyky. To všechno byly běžné známky

posedlosti. Ale na nic z toho jsem si nevzpomínal. Jenom na ten sen. Na mrtvou pláň.

A na ptáka.

„Můj pane?“

Robert a Wise mě pozorovali. Natolik jsem se ponořil do svých myšlenek, že jsem jim nevěnoval pozornost.

Opatrně, řekl Hlas. *Jestli si budou myslet, že tě pořád drží ve spárech démon…*

„Děkuju, že jste se o mě starali,“ řekl jsem rychle. „Mnoho lidí by neposkytlo přístřeší někomu posedlému zlem.“

Robert si založil ruce na prsou. „Na mé farmě neodmítneme pomoc nikomu.“ Pronesl to se zjevnou hrdostí, ale něco – letmo sklopené oči, to, jak se vyhnul mému pohledu – mi naznačovalo, že někdo právě to navrhoval.

„Jestli se cítíte líp, můj pane,“ pokračoval, „možná bychom vás mohli požádat o pomoc.“

O pomoc? *Mě?* Sotva jsem dokázal sám stát. Co ode mě mohli potřebovat?

„Napadlo mě, jestli byste se za nás nepřimluvil,“ řekl farmář. „Vzhledem k vašemu postavení.“

„Jakému postavení?“ nechápal jsem.

„Mluvím o vašem titulu, vaše lordstvo.“

Zamračil jsem se. Robert mě od začátku oslovoval „můj pane“. Předpokládal jsem, že tím vyjadřuje obecnou úctu k neznámému hostovi. „Proč si myslíte, že jsem lord?“

„Copak nejste?“ zeptal se udiveně. „Chci říct… vaše šaty.“

Podíval jsem se na prostý vlněný úbor, který jsem měl na sobě.

„Tyhle ne, můj pane,“ řekl Robert. „Tyhle jsme vám dali my. Myslel jsem šaty, ve kterých jsme vás našli. A ty peníze.“

„Já mám peníze?“

„V měšci. Jsou tam všechny, přísahám. Nevzali jsme ani čtvrtpenny.“

Jenom jsem na něj zíral.

„Vy si na to nevzpomínáte?“ zeptal se.

Zavrtěl jsem hlavou.

Vyměnil si pohled s Wisem. „A na co si tedy vzpomínáte?“

Snažil jsem se vybavit si něco – cokoliv – z doby před dneškem. Místnost se zase začala točit.

„Můžete nám říct, jak se jmenujete?“ řekl Robert.

„Jak se… jmenuju?“

Robertovo tělo mi připadalo… zvláštní. Natahovalo se a ohýbalo jako z karamelu.

Zdá se mi to, pomyslel jsem si. *Pořád sním.*

Zavřel jsem oči a svět se přestal otáčet. Ale pořád jsem byl v té hrozné noční můře. Musel jsem být. Protože jsem si na nic nevzpomínal. Vůbec na nic.

„Kdo jsem?“ zašeptal jsem.

5. KAPITOLA

Vytřeštili oči a ustoupili.

„Ten démon," vydechl Robert. „Ukradl vám duši."

Konečně mě přemohla panika. Vyskočil jsem z postele. Dívenka v rohu si přehodila přes hlavu přikrývku a schoulila se pod ní. Robert a Wise rozpřáhli ruce, abych nemohl utéct ven do sněhu.

„Můj pane…" začal farmář.

Tenhle sen byl šílený. Musel jsem se z něj dostat.

Vrazil jsem si facku. Pálila mě tvář a zrudla teplem a bolestí.

„Můj pane!"

Vrazil jsem si druhou, ještě tvrdší. Rozmáchl jsem se potřetí, ale najednou u mě stál Wise a jeho prsty mi svíraly zápěstí jako ocelové obruče.

„Pusťte mě!" vykřikl jsem. „*Pusťte mě!*"

Stařec mi zkroutil ruku. Ztratil jsem rovnováhu, ale moje závrať odvedla podstatnou část práce za něj. Robert mě vzal za ramena a společně mě položili na postel.

„No tak," řekl Robert. „To je dobré. Jsme tady. Máme vás."

„Pusťte mě," zašeptal jsem.

Poslechli. Ležel jsem a civěl do doškového stropu, dokud nepřestal vířit. Robert a Wise postávali vedle postele – báli se, že se zase pokusím utéct. Nezbývala mi však žádná vůle k boji.

Kdo jsem? Prosil jsem Hlas, aby odpověděl. *Prosím. Prosím, povězte mi, kdo jsem.* Ale Hlas mlčel. I kdybych si dokázal vzpomenout na minulost, pochybuji, že bych si vybavil, zda jsem se už někdy bál tolik jako teď.

Wise mi položil vráscitou ruku na rameno, tentokrát jemně a konejšivě. Zvedl mě do sedu.

„Je vám líp, můj pane?" zeptal se Robert s upřímnou starostlivostí.

Panika zmizela a zůstal po ní jen stud – styděl jsem se za svoje výbuchy i za pohmožděniny na Wiseho obličeji. „Je mi to líto," řekl jsem. Ta slova mi připadala zoufale nedostatečná.

Pochopili. „Není to maličkost být napadený zlem," odpověděl Robert. „Teď už si nebudete ubližovat, že ne?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„A nebudete utíkat?"

„Kam bych šel?"

Vyslovil jsem to zoufale, jako řečnickou otázku, ale Robert se zamyšleně podrbal na bradě. „Inu, s tím bychom vám mohli pomoct. Pojďte do statku. Vyčistili jsme vám šaty a je tam i váš měšec a… ta druhá věc."

„Jaká?"

Našpulil rty. „Nevím. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl. Asi bude nejlepší, když se půjdete podívat."

Wise vytáhl zpod postele vysoké boty a podal mi je. Kůže byla pružná, přezky stříbrné a lemované měkkou, přepychovou

vlnou – boty se vůbec nehodily k mému oblečení. A navíc mi dokonale padly.

Podíval jsem se na Roberta a ten přikývl. „Měl jste je na sobě, když jsme vás našli."

Dodal, že mi přinese kabát – nechtěl, abych na sněhu nastydl – ale Wise ušetřil čas a přehodil mi přes ramena svůj. Byl tak dlouhý, že na mně visel spíš jako kápě, ale příjemně hřál.

Dívenka v koutě nás sledovala přes okraj přikrývky. „A co ona?" zeptal jsem se.

Robert se k ní otočil. „Co říkáš, škvrně? Chtěla by ses podívat na moje holky…"

Děvče zmizelo za přikrývkou.

Robert se dobromyslně zasmál. „Asi ne. Necháme ji být. Může se k nám připojit, až bude sama chtít."

Měl jsem dojem, že jsem vstoupil do nějakého obrazu.

Napravo stál statek se zasněženou doškovou střechou, se slámou zčernalou stářím. Proti němu byly dvě menší chalupy, mezi nimiž vedla cestička z ušlapaného sněhu. Vedle nich stál druhý hliněný domek, stejný jako ten, ze kterého jsem právě vyšel. Z komínů stoupal kouř a rozplýval se na šedivé obloze.

Za chalupami se zvedala veliká stodola s popraskanými prkny pomalovanými stejnou vápennou barvou jako hliněný domek. Ve vratech stála kráva a hleděla na sníh. Zpoza ní se ozývalo tiché bučení.

Okolní krajinu tvořily zvlněné kopce. Polovinu obzoru pokrýval bezlistý les; z tohoto směru jsem slyšel bublání potoka. Na druhé straně kopce končily a přecházely v rozlehlou plochu modrého oceánu. To vše doplňovala vůně venkova: svěží, mrazivý vzduch, zemitý pach dobytka, štiplavá vůně mořské soli.

„Kde jsme?“ zeptal jsem se.

„V Devonshiru, můj pane.“ Robert mávl rukou k moři. „Tohle je Lamanšský průliv.“

Devonshire. Takže jsem byl v jihozápadní Anglii. Vybavilo se mi jméno.

„Exeter,“ řekl jsem.

Robert přikývl. „To je město v našem okresu. Leží třicet kilometrů na západ. Nejbližší vesnice je Seaton. Ta je pár kilometrů na východ, u ústí řeky Axe.“

Tahle jména mi nic neříkala. Věděl jsem jenom, kde je Devonshire a že jeho hlavním městem je Exeter. „Myslíte, že nejsem odtud?“

„Myslím, že ne, můj pane,“ odvětil Robert. „Mluvíte přízvukem z východu, řekl bych. Možná z Londýna?“

Jistě. Domov určím podle přízvuku. Nemluvil jsem západním dialektem jako Robert, takže možná můj hlas bude klíčem k tomu, abych zjistil, kdo jsem. Zapátral jsem v paměti, ale čím víc jsem se snažil rozpomenout, tím víc se mi vracela závrať. Neochotně jsem přestal vzpomínat. Nechtěl jsem skončit obličejem ve sněhu.

Moje boty se do něj bořily přes půl metru. Kráčeli jsme ke statku. Wise šel za námi, dlouhý luk přehozený přes rameno. Pohled na tolik sněhu byl téměř kouzelný, ačkoliv jeho hloubka činila z krátké cesty sportovní výkon. „Tohle je v Devonshiru normální?“

„Vůbec ne,“ řekl Robert. „I patnáct centimetrů by bylo zvláštní. A nikdy nemíváme sníh takhle brzy. Všichni, kdo si nepřipravili krmení, budou mít těžkou zimu.“

„Co je za den?“

„Neděle. Dvacátého prosince.“

Zaváhal jsem. „Který rok?“

Robert povytáhl obočí. „Rok našeho Pána 1665."

Zahanbeně jsem se začervenal. Věděl jsem, kde leží Devonshire i jaké je jeho hlavní město, věděl jsem o přízvucích…, ale nevěděl jsem, který máme rok. Jak je to možné?

„Takže chováte dobytek?" řekl jsem, abych změnil téma.

Robert přikývl. „A pár koz pro trochu mléka navíc, ačkoliv ho vlastně nepotřebujeme. Nechávám si je hlavně proto, že se líbí mým dětem. Přivedou domů všechno se čtyřma nohama."

„A vy zase všechno se dvěma?"

Zasmál se. „Přesně tak. Je tu místo pro všechny, Bůh ať jim dopřeje odpočinek."

Jako na potvrzení jeho slov k nám slétl nějaký pták. Horečně pleskal černobíle kropenatými křídly – a vzápětí mi přistál na rameni. Nehybně jsem stál, zatímco mi pták pochodoval po kabátu, pak vyskočil a zabořil mi zobák do vlasů.

Robert a Wise mě s úsměvem pozorovali.

„Mám na hlavě holuba," poznamenal jsem.

„Vypadá to tak, můj pane."

„To je váš kamarád?"

„Podle mě je to spíš *vaše* kamarádka."

Moje?

Pomalu jsem zvedl ruku. Očekával jsem, že holubice odletí, ale ona mi vešla přímo do dlaně a dovolila mi, abych ji držel. Přitulila si hlavu k mým palcům, když jsem jí nabídl i druhou dlaň. Měla měkká a teplá pera.

Wise ukázal na ni, na mě a pak na oceán. Vyslechl jsem Robertovo vyprávění, jak mě našli – skoro jsem tomu nedokázal uvěřit.

Wise lovil v lese, když opodál přistála ta holubice. Zvedl luk, aby ji zastřelil, ale ona přiběhla přímo k němu. Bylo mu jasné, že

je zdomácnělá, ale holubice pořád o kousek odlétávala a zase se vracela, jako kdyby se ho snažila přimět, ať ji následuje.

„A on šel za ní," řekl Robert. „Tak vás našel na pláži."

Podíval jsem se na holubici. Zavrkala.

„Bylo to velké štěstí, můj pane," dodal Robert vážně. „Na pobřeží je plno zátočinek a v těchhle kopcích jsou stovky jeskyní. Kdyby ho ta holubice nezavedla k vám, zemřel byste a vaše kosti by spláchlo moře. Zachránila vás."

Bylo zvláštní vděčit za život ptákovi. Ale nedalo se popřít, že se ke mně ta holubice chovala přátelsky a držet ji mi připadalo úplně přirozené – musel jsem věřit, že je skutečně moje. Jemně jsem ji poškrábal pod pírky a ona spokojeně přivřela oči.

Napadlo mě: jestli se mnou byla tahle holubice, co lidé? Mám rodinu? Přátele? Byli taky se mnou na palubě?

Na nikoho jsem si nevzpomínal. Na jméno ani na obličej, ale čím víc jsem si představoval, jak se loď rozlamuje v bouři, tím víc se mi svíral žaludek. Zbytek cestujících… kde jsou? Všichni moji blízcí… jsou mrtví?

Při tom pomyšlení jsem se cítil děsivě sám. Hladil jsem holubici po pírkách, abych našel aspoň nějakou útěchu.

„Bydlela ve stodole," řekl Robert. „Děti ji krmily. Pojďte se s nimi seznámit."

Pokračovali jsme dál. Když jsme se přiblížili ke statku, vánek k nám donesl vůni jídla a mně zakručelo v žaludku. Za domem Robert zrovna dusil celou půlku krávy v kůži – proto měl na košili tu krev, jak vysvětlil. Na kůlu nad mírným ohněm připomínala čerstvě stažená hovězí kůže visuté lůžko. Byla naplněná kusy hovězího masa, zeleninou a bylinkami, pod kůží bublal tuk a vsakoval se do směsi. Už jenom z toho pohledu se mi dělalo mdlo. Vmžiku jsem zapomněl na slušné způsoby.

„Když přišla vaše dcera Margery," začal jsem, „nesla nějaký vývar. Obávám se, že jsem ji vyděsil…"

Robert pochopil. „No samozřejmě, musíte padat hlady. Hned vám donesu další jídlo."

Wise ukázal k hliněnému domku.

„Tomu škvrněti taky," přikývl Robert. „Jistě."

Uvedl mě do svého domova. Nebyla tu žádná předsíň, jen dlouhá, široká místnost, která zabírala celou délku domu. Z ohně sálalo horko, které prostor zahřívalo.

Nad jedním koncem dlouhého stolu se skláněla žena a zhruba desetileté děti – dívka a chlapec – které jí pomáhaly oškrabávat vnitřní stranu hovězí usně. Na opačném konci mladší dívka, s rukama růžovýma od zpěněné krve, nabírala z kbelíku lžičky soli a vtírala je do kusů čerstvě rozbouraného hovězího. U ohně stála na židli starší dívka a míchala na ploché železné pánvi, zavěšené na řetízkách nad kotlíkem s vroucí vodou, mělké jezírko smetany. Oříšková, máslová vůně horké smetany se nedala vydržet.

Margery, ta dívka, kterou jsem tak vylekal, vešla do místnosti odněkud zezadu. Při pohledu na mě zalapala po dechu a upustila hromádku prádla.

Všichni na mě zírali. Žena zatěkala očima ode mě na holubici v mých rukách a potom na manžela.

„Děti," řekla. „Je potřeba donést dřevo na oheň. A někdo musí obstarat krávy."

Nejstarší dcera vytáhla lžíci ze smetany a vzala za ruce mladší dívky, které se na mě ohlížely přes ramena, zatímco je odváděla pryč. Chlapec zůstal a hleděl na mě s neskrývanou zvědavostí.

„Co jsem řekla?" Žena se natáhla přes useň, chytila ho za ucho a navzdory jeho námitkám ho odtáhla z místnosti.

Robert se zahanbeně zarděl, ale já jsem jeho manželku chápal.

Čarodějnická znamení, ochranné kouzlo, moje záchvaty, Wiseho zranění… bála se mě. Věřila, že jsem do jejich domova přinesl zlo. A musel jsem se ptát: Nemá pravdu? Vybavil jsem si Robertův výraz, když jsem si nevzpomněl ani na vlastní jméno. *Ten démon vám ukradl duši.*

Zachvěl jsem se. Bylo to tak? Některým lidem by stačilo pouhé podezření. Musel jsem si dávat dobrý pozor na jazyk. I kdyby si lidé jenom *mysleli*, že jsem posedlý, mohlo by to stačit, abych skončil na hranici.

Wise vytáhl ze zásuvek poblíž dveří nějaké oblečení a rozprostřel ho na židlích. Pečlivě se přitom vyhýbal hovězí krvi, která skapávala ze stolu. Byly to úplně jiné šaty, než jaké mi dal Robert. Košile byla z modrého hedvábí, se zelenou vestou a vzorovaným koženým opaskem. Krátké kalhoty byly z vlny, ale té nejjemnější, měkké a tenké. I punčochy byly krásně upletené a já jsem mimoděk žasl: sice jsem si nepřipadal jako lord, ale tyhle šaty byly bezpochyby zhotoveny pro lorda.

Robert odemkl truhličku uloženou v zadní části téže zásuvky. „Když vás Wise našel, neměl jste kabát, ale zato tohle."

Zvedl měšec. Postavil jsem holubici na stůl a ona mi hned vyletěla na rameno, jako kdyby byla stejně zvědavá jako já. Měšec z hladké a vláčné kůže mi zacinkal v rukách. Byl poloprázdný, ale těžký. Otevřel jsem ho.

Mince. Byla jich tam spousta. A přes polovinu z nich zlatých. Jinak většinou stříbrňáky a pár měďáků.

Byl jsem *boháč*.

„Vidíte, můj pane?" řekl Robert. „Jsou tam všechny, přesně jak jste je měl."

Sáhl jsem do mincí a prohrábl je prsty. Náhle jsem si všiml něčeho zvláštního. Jednu zlatou minci jsem vytáhl a prohlédl si ji.